

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουμηνίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρθεῖον εἰς τὴν χάραν ὅσων ἀγαθηταῖς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ὀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικὸς	Ἐξωτερικὸς
Ἔτησίαι 50. 10.—	Ἔτησίαι 50. 35.—
Ἐξάμηνος 8. 50	Ἐξάμηνος 13.—
Τριμηνίος 4. 50	Τριμηνίος 7.—
AMEPIKHΣ: Ἐτησίαι, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
 Ἐσωτερικ. ἰσπ. 40 Ἐξωτερ. ἰσπ. 50
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδρηκίου 42. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν
 Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 32

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1921 Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤ. ΑΓΙΟΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Τὰ μικρὰ πλοῖα ποὺ κουβαλοῦσαν τὰ μεγάλα κανόνια τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, τὰ πήραν στὸ δρόμο οἱ Ἄγγλοι. Ἔτσι ὅλες οἱ ἠρωϊκῆς προσπάθειες τῶν ἄλλων ναυαγοῦσαν μπροστά στ' ἀπόρητα φρούρια τῆς πόλης. Τοῦ χάμου ὁ Κλεμπὲ νίκησε στὸ ὄρος Θαβώρ ἐνὰ Τουρκικὸ στράτευμα, ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν πασά. Ὁ Βοναπάρτης δὲν μπόρεσε νὰ μπῆ στὴν πόλη.

Μὴ ἔχοντας κανόνια, ὁ ἀρχιστράτηγος ἀποφάσισε νὰ μεταχειρισθῆ ὑπόνομους (λαγούμια).

Τὸ κλειδί τοῦ Σαίν-Ζάν-Ντακρ, ἦταν αὐτὸ τὸ καλὰτι τοῦ Τζεζάρ, κτισμένον στὸ ψηλότερον μέρος. Ὁ πασάς εἶχε κουβαλήσῃ στ' ἀγγλικά πλοῖα τοὺς θησαυροὺς του, εἰς γυναϊκές του. καὶ εἶχε καταρῦγει ἐς αὐτὰ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ καλὰτιοῦ, οἱ Τοῦρκοι νύχτα-μέρα ἐβρεχαν φωτιά ἀπάνω στὰ γαλλικά στρατεύματα. Μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν ἀπὸ κεῖ πάνω. Καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ μηχανικοῦ Καφφαρέλλι, ποὺ διεύθυνε τὴν πολιόρκια, ἀποφάσισε ν' ἀνατινάξῃ τὸν πύργον. Δὲν ἦταν εὐκόλο.

Ἐπρεπε νὰ εἰσχωρήσουν στὸν πύργον ἀπὸ μιά πορτα, ποὺ ἀνοίγεται τέσσερα μέτρα ψηλότερ' ἀπὸ τὸν θυρὸ τοῦ χάνδακα, νὰ τοποθετήσουν στὸ κατάλληλον μέρος κάμποσα χιλιόγραμματα μπαρότη καὶ νὰ βάλουν φωτιά χωρὶς νὰ τοὺς καταλάβουν οἱ Τοῦρκοι.

Ὁ Βοναπάρτης, μὲ μιά διαταγὴ τοῦ, ζήτησε ἐξήντα ἀνδρες ποὺ θὰ προσφερόνταν μόνοι τους γιὰ τὴν ἐπιχείρησιν. Ὅταν διαβάστηκε στὸ στρατόπεδον αὐτὴ ἡ διαταγὴ, ὁ Γιάννης Καρδινακὸς γύριε ἀπὸ μιά μακρινὴ ἀναγνώριση πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ἰορδάνη, καὶ ἡ ἴλη τῶν δρομῶδων εἶχε διαταχθῆ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσία πεζῆ στὸ στρατὸ τῆς πολιόρκιας.

Ἀδιστακτα, καὶ πάντα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ

διακριθῆ καὶ νὰ προδιδασθῆ, ὁ μικρὸς ἐθελοντῆς ἔδωσε τὸνομά του. Καὶ τὸ ἴδιον βράδυ τὸν ἐφώνησαν στὴ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου.

Ἐπειδὴ τῆ στιγμῆ ἐκείνῃ ὁ Βοναπάρτης εἶχε σύσκεψιν μὲ τὸν Καφφαρέλλι, ὁ ὑπακούστικος δὲν ἔφινε τὸν μικρὸν λέγει νὰ

Ὁ Γιάννης μὲ τὴν καμήλα του... (Σελ. 242, στ. 6.)

μπῆ. Ἀλλὰ μὰ γνωστὴ φωνὴ ἐφώνησ' ἀπὸ μέσα:

— Ἄφησε τον, Δελακρουῦ, τὸν θέλω! Μπῆκε. Κι' ἄμα τὸν εἶδε μπροστά του, μὲ τὴν κανονικὴν του στάση καὶ τὸ εὐθύ του βλέμμα, ὁ Βοναπάρτης τοῦ εἶπε:

— Χαίρω ποὺ σε ξαναβλέπω, μικρέ, γιατί' ὄχι μῆνες τώρα δὲν ἄκουσα τίποτε γιὰ σένα. Λοιπὸν συμφωνοῖ, θὰ λάβῃς μέρος στὴν ἀποφινὴ ἐπιχείρησιν.

— Ἐδωσα τὸνομά μου.

— Το εἶδα. Ἐξήτησα ἐξήντα ἀνδρες καὶ παρουσιάστηκαν ὀκτακόσιοι. Διάλεξα καὶ, καθὼς βλέπετε, σὲ θυμήθηκα. Σκέφθηκα μάλιστα νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀρχηγία τῆς ἀποστολῆς. Ἐχω καλὴν ἰδέαν γιὰ σένα.

— ὦ, εὐχαριστῶ, στρατηγέ!

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς καὶ τόσο, γιατί, ἐνενηντα τοῖς ἑκατὸ, μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃς. Ἐννοεῖς πὼς οἱ Τοῦρκοι δὲν θὰ σάψουν εὐκόλοα νὰ καμῆς ὅτι θέλῃς.

— Θὰ ἐπιστρέψω, εἶπε ὁ Γιάννης μὲ σταθερὴ φωνή.

— Μοῦ ἄρεσε αὐτὸς ὁ λόγος. Πρέπει νὰ χῆ κανεὶς πάντα πεποίθησιν στὸν ἀντέρα του. Ἄν ἐπιστρέψῃς, σὲ περιμένουν οἱ ἐπιμηδες τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Καὶ νὰ, πάρε αὐτό. Ἄμα μοῦ τὸ παρουσιάσῃς, θὰ σοῦ δώσω εἰς ἀντάλλαγμα τὸν προβιβαρισμὸν σου.

Κι' ὁ Βοναπάρτης ἔδωσε στὸ μικρὸν μας φίλον μιά χρυσὴ ταμπακιέρα, ποὺ στὸ σκέπασμα τῆς ἦταν ζωγραφισμένη μιά γυναῖκα, γιὰ ἀκόμη καὶ πάρα πολὺ ὀμορφῆ.

Ὁ αὐριανὸς αὐτοκράτορας ροφεῖας πολὺ ταμπάκο καὶ εἶχε ὀλοκλήρη συλλογὴ ἀπὸ ταμπακιέρες γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ φανῆ παράξενον ἓνα τέτοιο δῶρον ἐκ μέρους τοῦ ἑνὸς ἀπλοῦ λοχία.

Ὁ στρατηγὸς Καφφαρέλλι ἐξήγησε κατ' ὅσον τὸν Γιάννην τί ἤθελαν ἀπ' αὐτόν. Θὰ ἐπαίρνῃ μαζί του ἓνα φυτίλι, ἓνα κομμάτι

θλα κι' ένα τσακμάκι. Καθένας από τους εξήντα στρατιώτες που θα οδηγούσε, θα φορωνόταν από ένα σάκκο με είκοσι κιλά μπαρούτη. Έτσι θα μαζευόνταν 1200 κιλά, αρκετά για να ανατινάξουν τον πύργο. Κι' άμα η μπαρούτη αυτή σωριαζόταν στο κατάλληλο μέρος, ο Γιάννης θύναβε το φυτίλι και θα έφηνε γρήγορα, για να μη τόν πάρη κι' αυτόν η έκρηξη.

— Έννοησες καλά, μικρέ; τόν ρώτησε ο Βοναπάρτης.

— Έννοησα καλά και θα κάμω δι, τι πρέπει αποκριθήκε ο Γιάννης.

Ο Βοναπάρτης τόν κοίταξε λίγες στιγμές σκεπτικός.

Ίσως σκέφθηκε να τόν αποσπάζη απ' αυτή την επικίνδυνη επιχείρηση. Ίσως λυπήθηκε να στείλη σε βέβαιο σχεδόν θάνατο ένα τόσο γέο και τόσο χρήσιμο στρατιώτη. Αλλά ήταν κι' ο Βοναπάρτης μοιρολάτρης σαν τους Μουσουλιμάνους κι' έπίστευε στο πεπρωμένο.

— Πήγαινε, παιδί μου, τού είπε.

— Ακόμη μιά λέξη, στρατηγέ. Μου επιτρέπετε να σάς δώσω κι' άλλο ένα γράμμα για...

— Τήν κυρία Κατερίνα; συμπλήρωσε ο Βοναπάρτης, που είχε μνημη τεράστια στα όνειράτα. Ναι, ναι, στείλε μου το γράμμα σου πριν φύγης.

Ο Γιάννης βγήκε από τη σκηνή πολύ συγκινημένος.

Έχωσε την ταμπακίερα σε μιά πέτσινη ζώνη που φορούσε κατάσαρκα κι' όπου είχε και το κεντημένο μεταξωτό της Λιζούλας, μαζί μ' εξήντα χρυσά νομίσματα, που αποτελούσαν όλη του την περιουσία. Αυτά τα είχε πάρει από ένα Μαμελούκο, που τόν έσοκώσας με το χέρι του στη Γάζα. ("Έτσι είναι ο πόλεμος, ή τουλάχιστο έτσι ήταν εκείνο τόν καιρό...")

Έπειτα έγραψε στη θετημητέρα του ένα σύντομο γράμμα, για να της πη πως την ώρα αυτή που έπαιζε τη ζωή του, ή τελευταία του σκέψη ήταν γι' αυτή και για τη Λιζούλα.

Τά μεσάνυχτα, ο Γιάννης βρήκε τζ' απόσπασμά του σε μιά πλατεία του στρατοπέδου της πολιορκίας και τó έχωρισε σε δυό ομάδες, που καθεμιά είχ' επί κεφαλής ένα δεκανέα.

Ένας από τους δεκανείς αυτούς ήταν από τη Μασσαλία, τόν έλεγαν Τρόφιμος κι' ο Γιάννης τόν είχεν γνωρίσει στο Κάιρο.

— Έρχου από πίσω μου, τού είπε.

Η νύκτα ήταν σκοτεινή. Μιά σκάλα είχε τοποθετηθή από ένα σκαπανέα στο όχυρωμα.

Ο Γιάννης, όπλισμένος μόνο μ' ένα μπαλτά και μ' ένα σιλιέτο, — γιατί τούς είχεν απαγορευθή απόλυτως να πυροβολήσουν, — ανέβηκε πρώτος.

Η σιδερένια πόρτα τού πύργου είχε χαλασθή από την ημέρα, έπιτηδες, με κανονίες. Αλλά οι σφαίρες της είχαν κάμει

μόνο μεγάλα ρήγματα, χωρίς να τήν ανοίξουν ολωσδιόλου. Λεπτός καθώς ήταν, Γιάννης πέρασε από ένα ρήγμα και άμα βρέθηκε μέσα, μπόρσε να τήν ανοίξη, για να περάσουν οι γρεναδέροι του.

Βρέθηκαν στο ύπαιθιο, να πούμε, τού πύργου, κ' ε' ένα διάδρομο μακρύ και στενό, που στο βάθος του ανοιγόταν ένα μεγάλο δωμάτιο με πολύ ψηλά ταβάνι.

Ο Γιάννης άναψε ένα κλεφτοφάγαρο που είχε μαζί του. Κι' είδε πως τó μέρος δεν ήταν κατάλληλο για να τοποθετηθή η μπαρούτη. Γιατί, καθώς ξέρετε, για να φέρουν αποτέλεσμα τέστιά της, όταν ανάψη, πρέπει να συναντήσουν πρόσκομμα, παραδείγματος χάρη ένα τοίχο χοντρό. Στο ύπαιθρο ή ε' ένα πολύ μεγάλο δωμάτιο, δεν γίνεται έκρηξη δυνατή.

Ο Γιάννης τó ήξερε, μα κι' ο στρατηγός Καφφρέλλι τού τó είχεν θυμήσει. Έπρεπε να βρη τουλάχιστο ένα δωμάτιο μικρότερο.

Μιά σιδερένια πόρτα ήταν κάπου — εκεί. Ο Γιάννης έγκρισε σε δυό μεγαλόσωμους γρεναδέρους. Μα τού κάκου τήν έσπρωξαν μ' όλη τους τή δύναμη. Η πόρτα αντίστατέκταν.

— Α' να κι' ή κλειδαριά, έχωμ' ένας από τους γρεναδέρους ξέρω εγώ.

Έχωσε στην τρύπα τó μαχαίρι σου τó έστριψε από δω, από καί, και σε λίγο ή πόρτα μιάνοιξε.

Αλλά τί ήταν από πίσω;

— Μην ανοίξεις ακόμα! είπε ο Γιάννης στον αυτοσχέδιο κλειδαρή σ' άσσου να ιδούμε.

Οι εξήντα άνδρες είχαν ανέβη, καθένας με τó σάκκο του. Ο μικρός λοχίας σκέφθηκε πως οι σαράντα τουλάχιστο ήταν περιττοι πιά κι' άδικα θα εξέθεταν τη ζωή τους. Τους έπρόσταξε λοιπόν κ' αφήσουν τó φορτίο τους στη μεγάλη σάλα και να φύγουν σιγά-σιγά από εκεί πού ήλθαν. Οι είκοσι που έμειναν, ήταν αρκετοι για να κουβαλήσουν τούς σάκκους στο κατάλληλο μέρος.

Όταν χάθηκαν κι' οι τελευταίοι στη σκιά τού χάνδακα, ο Γιάννης γύρισε στην πόρτα. Ο Τρόφιμος τόν ακολουθούσε.

— Με'ν' εδω, τού είπε, θα πάω να ιδωί εγώ μόνος μου. Αν σφυρίξω σιγά, έλα να με βρης με τούς άλλους και με τη μπαρούτη. Αν σε φωνάξω με τόνόμά σου, τρέξε γρήγορα, θα χρειάζομαι βοήθειε.

Ο Γιάννης πέρασε την πόρτα και βρέθηκε ε' ένα διάδρομο μικρό, χαμηλό και χωρίς διέξοδο, γιατί στο βάθος έπιασε πάλι τοίχο. Αλλά γυρίζοντας πίσω, πασπατευτά, — από προφύλαξη, δεν είχεν ξαναανάψει τó φανάρι, — ανακάλυψε, άριστερά, εν' άνοιγμα βγήκε απ' αυτό, έχωμε καμμία δεκαριά θήματα, έστριψε δεξιά κι' είδε αστέρια ε' ένα κομμάτι ουρανού.

Έτοιμάσθηκε να σφυρίξη. Αλλά άξαφνα είδε μπροστά του μιά σκιά, — μιά

σκιά με φέσι και με μουσκέτο στον ώμο.

Ήταν τούρκος στρατιώτης, σκοπόζ.

Ο Γιάννης γύρισε πίσω και τά είπε έλα τού Τρόφιμου.

— Οι σάκκοι, έπρσθεσε στο τέλος, πρέπει να κουβαληθούν ε' αυτή τήν άκρη τού μικρού διαδρόμου. Φρόντισε συ. Κι' άμα τελειώση ή εργασία, στείλε τούς πίσω δλους.

— Εγώ να μείνω; ρώτησε ο Μασσαλιέζος.

— Ναι, και να κρατήσης ακόμα ένα γρεναδέρο, γιατί ο τούρκος σκοπός μπορεί να μην είναι μόνος. Άμα έτοιμασθούν έλα, είδοποίησέ με να βάλω τó φυτίλι.

— Πολύ καλά, κύρ λοχιά!

Ο Γιάννης βγήκε πάλι στο μέρος, όπου είχεν ιδη ουράνιο, και κόλλησε στον τοίχο τού διαδρόμου, πέντε θήματα μακριά απ' τó σκοπό, που δεν μπορούσε να τόν ιδη στο πυκνά εκείνο σκοτάδι, ούτ' φανταζόταν βέβαια τήν παρουσία τόν.

Σφίγγοντας νευρικά τόν μπαλτά του, ο μικρός μας φίλος περίμενε κι' οι στιγμές τού φαινόταν αιώνες.

Λίγα μέτρα πιο πίσω, ξυπόλυτοι, βουβοί, άθδρυβοι σά σκίες, οι στρατιώτες κουβαλούσαν κι' εσώριαζαν τούς σάκκους.

Άξαφνα, ο τούρκος στρατήκης. Έξκουσε βέβαια κανένα κρότο.

Έκλιμε δυό βήματα προς τó μικρό λοχία κι' έπειτα, σά να μην άκουσε, σά να μην είδε τίποτα, γύρισε στη θέση του.

Ο Γιάννης έτοιμάσθηκε να τού ριχθή και να τόν ξεκάνη. Αλλά συλλογίσθηκε τó φυτίλι που είχεν στη μέση του. Ο στρατιώτης εκείνος, αν δεν τόν τελείωνε με τήν πρώτη, θα έφώναζε, θα τόν άκουγαν οι δικοί του, θα έτρεχαν, και τότε ο Γιάννης δεν θα πρόσθανε να βάλη τó φυτίλι και να τανάψη.

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ [Κατά τó Γαλλικό τού λοχαγού Danpit]

Δ Ε Λ Φ Ο Ι

1. Γ Α Λ Η Ν Η
Στον πιο καλό μου φίλο Ι. Α. Συνοικητή.
Βουρή γαλήνη νεκροκία
χυμένη στον άγέρα
θεοί τού Ολύμπου και θνητοί
κι' ήρωες κοιμούνται ανάμα
νής ημερομιάς τó θάνατο,
κι' από τούς βράχους πέρα
μόνη πιστή παρηγοριά
της Κασταλίας τó κλάμα....

2. ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΣΤΑΛΙΑ (Ίσος)

Τό ήλιοκαμένο μέτωπο
γλυκά θροσούσε μου,
ό θεία νερά στο χάδι σας
για πάντα να ξεχάσω
καημούς και πάθη κι' ύπερα
μ' άγνη καρδιά να φτάσω
ψηλά, σε μιά μοσφιμά
που δεν ξεχνά ποτέ μου....

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τάυλο άνάσασμα τού άσπρου
γιασεμιού σαν καημός...
(Κ. Παλαμιάς — «'Α Παράκαιρα»)

Κρατούσα γιασεμιά στο χέρι.
Τό μεσημέρι, καθώς γύριζα στο σπίτι,
ένα ξυπόλυτο, φτωχό παιδάκι, μου τά πρόσφερε:

— Πάρτε γιασεμιά, φρέσκα, καλά γιασεμιά!

Κάθε άλλο παρά φρέσκα φαινότανε.
Ήτανε τόσο λυπημένα, πονεμένα κι' αυτά.
Σά να μου λέγανε παρακαλεστικά:

— Αγοράστε μας, κύριε! Θα βοηθήστε ένα φτωχό, πεινασμένο παιδάκι. Λυπηθήτε το κι' αγοράστε μας. Δεν άξίζουμε τίποτε, τó αισθανόμασθε πολύ καλά. Αγοράστε μας και πετάξτε μας. Λυπηθήτε το όμως!

Και τó λυπήθηκα και τά λυπήθηκα.
Όταν πήγα στο σπίτι, οι δικοί μου με πείραζαν:

— Πολύ φιλανθής, καθώς φαίνεται, έγεινες! Και με έξοχο γούστο! Σά δεν βαριέσαι; να βασιάζεσ μάραμένα λουλούδια...

Δεν τά έβαλα στο νερό. Τάπόθεσα μωχνά από γραφέο μου. Και κατόπι τά ξεχάσα, ούτε που τά σκεπτόμουνα πιά. Μα ξαναβγαίνοντας έξω τάπόγευμα, τά ξαναπάρη μαζί μου. Θα μου πητε; γιατί; Άδύνατο! Κι' εγώ δεν ξέρω να σάς απαντήσω. Μα υπάρχουν τόσα «γιατί» χωρίς άπόκριση ε' αυτόν τόν κόσμο, τόσα μεγάλα τρομερά «γιατί», που βέβαια δεν μπορεί νάχη και πολλή σημασία κι' ένα ακόμα στο σωρό. Στην εδών Άμαλίας, αντίκρυ στο Βασιλικό Περιδόλι, με συνάντησε κάποιος φίλος μου. Ακόμη πριν με χαιρετήση, μου είπε για τά γιασεμιά. Μαραθήκαμε, δεν έβρισκα τόν λόγο, που μ' άνάγκαζε να τά κρατώ. Βρήκα κάποια γελοία πρόταση. Και, θέλωντας και μη, τά πέταξα.

Καθήσαμε παραμερα και κουβεγιάζαμα. Είπαμε τόσα, — και τόσα δεν είχαμε να πούμε! Μα τί τά θέλετε; εγώ κοιτούσα κάθε στιγμή τά γιασεμιά τειπεινά, μαράμένα, φτωχά, πεταμένα κοντά στο βέιθρο τού πεζοδρομίου, σά μικρές φυγές αδύναμες, που δε μπορούσαν να μιλήσουν για να μου πουν πόσο πονούν. Ένας κύριος πέρασε. Δεν τά πρόσθεε και τά πάτησε λίγο. Σά να πόνεσα. Με είδ' ο φίλος μου, που άλλαξα ίσως χρώμα.

— Σε καλό σου, τί έπαθες;

— Εγώ; Αλλά είμαι κηλά.

— Μα σά να στενοχωρηθήκες...

— Λάθος κάνεις. Δεν είμαι καθόλου στενοχωρημένος...

Έξακολουθήσαμε να κουβεγιάζομα. Σε λίγο μ' άποχαρήθηκε κι' έφυγε. Θα πιστέφετε; Τόν άφησα να ξεμακρύνη και κατόπι έκαυήνα, έπήρα τó λυπημένο μπαχκαλί τών γιασεμιών και τώκρυφα στην

τσέπη μου. Πώς τάγαπούσα τά φτωχά γιασεμιά! Αν ήταν τίποτε λουλούδια περήφανα, τίποτε κρήνοι, τίποτε ρόδα, που μας κοιτούν σά να μάζε περιφρονούν ή τίποτε άνθη λεμονιάς, που μοιάζουν σά να διαλαλούν τη δόξα τους με τά βαριά, βαθιά τους μύρα, εζάπαντος θα τά πετούσα, θα τά πετούσα, χωρίς να γυρίσω να τά δω. Μα τά φτωχά, ταπεινά, θλιβερά γιασεμιά, που με κοιτούσαν σά με παράπονο και που με πόνιζαν ένα τόσο άρωμα λεπτό, άπαλό, τρυφερό, μου κινούσαν τήν αγάπη και τή συμπάθεια. Τά φύλαξα σ' ένα συρτάρι.

Προχτές που τίνοιξα, τά βρήκα μέσα πλακωμένα, ξερά, άτονα, χωρίς έκφραση καμμία, ούτε χαρούμενα, ούτε παραπονεμένα. Στην όψη τους είχεν σφραγισθή ή Γαλήνη. Με λυπημένη καρδιά τά ξανακλεισα μέσα, τάφησα ήσυχα μέσα και να χαρούμ μιά δεύτερη, ήσυχη, γαλήνη, άτριχύμιστη ζωή. Και θυμήθηκα μερικούς κηλούς ταπεινούς κι' άπλους ανθρώπους...

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

PENNIES
ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΟΝ ΠΟΡΟ

Η ώρα έντεκα. Ξαπλωμένη στην άμμο, στηρίζοντας τó πρόσωπό μου στα δυό μου χέρια, αισθανόμου μιά μεγάλη ευχαρίστηση: τή ζέση τών ακτίνων τού ήλιου που περνά μεσ' στο σώμα μου από τó λεπτό κοστούμι τού μπάνιου. Και κοιτάζω ολόγυρά μου.

Λίγα βήματα παρα πάνω, αναρίθμητα θυμάρια, τά περισσότερα άνθισμένα, πλημμυρίζουν τήν ατμόσφαιρα με τó ευχάριστο και υγιεινό άρωμά τους. Ένα πλήθος από άγριολουλούδα, τά περισσότερα χωρίς όνομα για μάζε, σηκώνουν τά ποικιλόχρωμα κεφαλάκια τους, ταλαντεύομανα σε κάθε ελαφρη πνοή της θαλασσίας αύρας, που εξασθενεί όσο προχωρεί τó μεσημέρι. Ακόμα πιο ψηλά, τά πεύκα, σε δλους τούς τόνους τού πρασίνου, μάζε χαρίζουν τη σκιά τους και τά κλαδιά τους, που για τήν περισταση έχουν μετακληθή σε κρεμάστρες για τά ρούχα!

Έξαφνα, ένα όξο σφύριγμα άντηχεί, και γυρισμένη αυτή τη φορά από τó μέρος της θέλασσης που είναι ήσυχη σαν λίμνη, χωρίς καμμία ρυτίδα, διακρίνω μόλις ένα μαύρο στίγμα, που φαίνεται σαν να βγαίνει μεσ' από τά βουνά. Σιγά-σιγά προχωρεί, μεγαλώνει, και παίρνει τó σχήμα τού πλοίου που περνά από δω κάθε μεσημέρι, πηγαινοντας στο Ναύπλιο.

Τώρα πρέπει να αποφασίσω να διακόψω τó γλυκό αυτό φαρυγιέντε, αν θέλω να παραστώ στο θέαμα της άγκυροβολήσεως τού πλοίου και της απόβασεως τών ταξειδιωτών, — μιά από τις διασκεδάσεις εκείνων που παραθερίζουν στις διάφορες άκτές. Και πρέπει να βιασθώ, γιατί μάζε χρειάζεται τουλάχιστο μισή ώρα με τή βάρκα, για να φθάσουμε στην Κολόνα, στο

μέρος που στέκει τó βαπόρι. Οι άλλοι όλοι, που ήταν πολύ πριν από μενα έτοιμοι και διασκεδάζαν δίνοντας τροφή σ' ένα ολόκληρο κόσμο από κότες, πάπιες, χήνες κ. τ. λ., τρέχουν κιόλα στη βάρκα, ενώ πίσω τους ακολουθούν όλα αυτά τά περιωριτά, που δημιουργούν με τά φτερουγίσματα τους και με τις κραυγές τους ένα θόρυβο έκπρωφαντικό.

Έπί τέλους φθάνω κι' εγώ, και να μας όλοι μεσ' στη βάρκα. Η μαμά, ή κυρία Μ. με τήν κόρη της, ή φίλη μας Κ.α. ή αδελφή μου κι' εγώ. Α! ξεχάσα και τó συλλάκι μου, ο Μάξ, μιά αρκετά παράξενη Κινέζικη ράτσα, με δέρμα έρυθρόμαυρο, γυμνό, χωρίς καμμία τρίχα.

Η ώρα όμως έπέρασε κι' εν άλλο σφύριγμα, τó τρίτο, τού βαποριού, μάζε πληροφορεί ότι άγκυροβόλησε. Θεέ μου! Από μακριά διακρίνομα τόσους πολλούς επιβάτας για δω! Και ξερούμα πως μόλις φθάνουν, τρέχουν όλοι άμέσως στο ξενοδοχείο για φαί. «Φθάνει ναφίσουν κάτι και για μάζε!» Είναι ή σκέψη όλων μας, — και ριχνόμασσε με βία στα κουπιά.

ΔΙΔΩ Ι. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

ΑΠ' ΑΝΘΟΣ' ΑΝΘΟΣ

Τίποτε δεν υπάρχει οδυνηρότερο απ' τó να νοιώσης πως ο άλλος σου λέει μερικά βεβιασμένα έπαινετικά λόγια. Έτσι, για να σου δώση μιάν άμυδρή παρηγορία σε μιάν άποτυχία σου.

Ο άνθρωπος που έχει και πιστεύει αληθινά για τόν εαυτό του μιάν ιδέα άχι ξεπασμένη, έχει ένα θησαυρό. Αυτός αισθάνεται βαθεία, πολύ βαθεία κι' αληθινά, τήν ήδονή της ικανοποίησεως στην παραμικρή έπιτυχία και τόν φτάνουν λίγα μόνο έπαινετικά λόγια γι' αυτή τήν ικανοποίηση.

Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί οι έπαινοι αυτοί είναι τόσο επικίνδυνοι για τήν ψυχή, όσο τó όξο πάνω στα μετάλλα.

Σ' όλος τις ήλικίες του ο άνθρωπος μοιάζει με τó μικρό παιδάκι, που θέλει μοιμπονία όταν έχει τή γιορτή του και θέλει κάτι άλλα μοιμπονία όταν γιορτάζει ο μπαμπάς ή ή μαμά. Έτσι όλος ο κόσμος μετατρέπει κάθε περιστάση προς τó δικό του συμφέρον.

Όταν ένας φίλος μας μάζε έπαινεση για κάτι, μάζε άρσει να δείχνομα μιά μετροφρονέστατη δυσπιστία. Όταν όμως ένας εχθρός μας μάζε κατηγορήση λιγάκι για τó ίδιο πράγμα, απευδομα ν' άποκρούσωμα τήν κατηγορία και να τήν άποδείξωμα με ψεύτικη.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΥΛΟΙ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

'Αγαπητοί μου,

ΙΣ προάλας, σ' έν από τα είκοσι άθηναϊκά θέατρα, παρίστανε κι' ένας θίασος από σκύλους γυμνασμένους, μαζί μ' ένα ζευγνύτοτο κίθνηλο, λεγόμενος

Μάρκο. Πήγα κι' εγώ ένα βράδυ. Κι' είδα πράγματα και θάματα! Έκείνα τα σκυλιά έκαναν όλα τα τρελοπαίχνιδα του κόσμου. Ξάν άνθρωποι τα διαβολάκια. Φαγτασθήτε ότι καθόνταν όλόγυρα σε σιαμνάκια. Ο γυμναστής έφώναζε ένα-ένα να κάρη το παιχνίδι του. Και κάθε σκύλος, με τη σειρά του, κατέβαινε από το σιαμνί του, έπλησίαζε το προσκήνιο, έπαίξε όσο μπορούσε καλύτερα και ξαναγύριζε να καθήση. Κατέβαινε ήσυχα, σοβαρά, διατακτικά, σαν «καλλιτέχνης» που έχει τον παλμό του, το τράκ και φοβόται μίη απότύχη. Αλλά άνέβαινε τρέχοντας, με ανακούφιση, με χαρά, γιατί τα χειροκροτήματα τον έπειθαν πως είχ' επιτύχει.

Έπειτα εκείνος ο Μάρκος. Τι απόλαυση! Παρουσιαζόταν γυμμένος στην έντέλεια, —ως και κάλτσες ακόμα φορούσε, — χαιρετούσε το κοινό, έδανε στο λαϊμό του μια πετσέτα και καθόνταν στο τραπέζι του να φάη. Κάθε τόσο κτυπούσε το κούδουνι: — ντάν! ντάν! ντάν! — έρχόταν ένας σερβιτόρος, ο πίθηκος του έδινε στ' αὐτί μια διαταγή κι' εκείνος του έφερε ένα πιάτο. Πρώτα σούπα, έπειτα ψητό, έπειτα φρούτο... Ο πίθηκος τα έτρωγε σαν... άνθρωπος, με το κουτάλι, με το πηρόνι, με το μαχαίρι. Έπειτα έκάπνιζε. Στο τέλος άναβε ο ίδιος κι' ένα κερι και γδυνόταν για να κοιμηθί. 'Α, τί άστέιο το γούσιμό του! 'Ενα-ένα, μονάχος του, έβγαζε όλα του τα ρούχα και τα κρεμοβίε τακτικά, όπως λίγα παιδιά το κάνουν... Έπειτα έπερτε στο κρεβάτι. 'Αλλά ο ύπνος του δεν ήταν άτάραχος. Ένας λαποδύτης, — ένας σκύλος, — έμπαινε στην κάμαρα για να κλέψη. Ο πίθηκος τον έβλεπε, σηκωνόταν, άρπαζε ένα πιστόλι, τον πυροβολούσε και... τον ζάπλωνε νεκρό. Και τότε άρχιζε τους χορούς, τις τούμπες, κι' η παράσταση ετελείωνε...

'Ε, λοιπόν, απ' όλ' αυτά τα περιέργα και διασκεδαστικά πράγματα που είδα κείνο το βράδυ και που μου θύμισαν τόσο ζωηρά τον Κάπη και τον Καρδούλη του «Χωρίς Οικογένεια», ξέρετε τι με διασκεδάσε περισσότερο; Ένας σκύλος, θεατής. Μάλιστα! Είχε μπη από το δρόμο, φαινόταν άδέσποτος κι' είχε άνεβή σε μια καρέκλα, εκεί κοντά στην είσοδο. Η έξυπνη προσήλωσή του μου έκαμε τόσο έντύπωση, ώστε άρραα τη θέση μου και πήγα κοντά

του, για να τον περιεργασθώ. Σκύλος να βλέπη στη σκηνή σκύλους γυμνασμένους, σκύλους ήθοποιούς! Δεν είναι και τόσο συνειθισμένο!..

Κι' άλλη φορά σάς μίλησα για ένα σκύλο, που πήγαινε τακτικά στο θέατρο κι' έβλεπε την παράσταση. Μου είχε, κάμει κι' εκείνος έντύπωση για την προσογή του, για την έξυπνάδα του, για το ένδιαφέρο του, Καταλάβαινε το έργο που έπαιζαν. Συμπούσε τα καλά πρόσωπα, αντιπαθούσε τα κακά και τα αγαύγιζε άπειληγικά μόλις παρουσιάζονταν ή ύψωναν τη φωνή τους. Σε κάθε κυνή που γινόταν στη σκηνή, έπαιρνε μέρος κι' ο σκύλος με γανυγίσματα. Τον έβγαζαν τότε έξω, γιατί χαλούσε την παράσταση. Αλλά ξαναγύριζε στη θέση του, μπροστά-μπροστά. Και δεν έφευγε με τη θελήσή του, παρά όταν για τελευταία φορά έπερτε ή αύλαία.

'Αλλά ο σκύλος αυτός έβλεπε να παρίστανουν άνθρωποι. Ένώ ο σκύλος που σάς λέγω τώρα, έβλεπε να παριστάνουν σκύλοι. Έτσι το ένδιαφέρο του ήταν πολύ πιο μεγάλο, καταλάβαινε πολύ καλύτερα τις παιζόμενες συλοπατοιμίμες και μπορού να σάς βεβαιώσω, ότι σπάνια είδα άνθρωπο να προσέχη τόσο σε θέατρο, ανθρώπων όσο ο έξυπνος σκύλος που έβλεπε να παίζουν σκύλοι ήθοποιόι. Δεν έχανε οὐτ' ένα τους κίνημα. Γρύλιζε κάθε τόσο, σά να μιλούσε μονάχος του. Κάθε παιχνίδι, στην άρχή, το παρακολουθούσε με αγωνία έπειτα, άμα το έβλεπε να πετυχαίνει, με δλοφάνερη χαρά, με καμάρι. Κι' όταν άκουγε τα χειροκροτήματα που χαιρετούσαν την επιτυχία, κοίταζε γύρω του τους ανθρώπους και κουνούσε την ουρά του σαν από ευγνωμοσύνη!

Την στιγμή που ο πίθηκος πυροβόλησε τον σκύλο-λαποδύτη κι' αυτός εξαπλώθηκε χάμω, κάνωντας τον ψόφιο, φοδήθηκα πως ο σκύλος-θεατής θάγγριε και θά ώρμούσε στη σκηνή να εκδικήση το φόνο του όμοφύλου του. 'Αλλά τίποτα! Ούτε δεν αγαύγισε. Κι' έξακολουθούσε να κουνά την ουρά του μ' ευχαρίστηση. Τι σημαίνει αυτό; Μά βεβαίωτατα πως κατάλαβε την προσποίηση. Κατάλαβε πως το πιστόλι ήταν ακίνδυνο πως ο πίθηκος πυροβόλησε στα ψέματα, πως ο σκύλος καμώθηκε τον ψόφιο, πως ήταν τελοςπάντων παράσταση, θέατρο. Πόσες φορές δεν θά είδατε παιδιά να μη το καταλαβαίνουν αυτό και να βάλουν τα ξεφωνητά, δλέκοντας στη σκηνή έναν ήθοποιό να σκοτώνη ή να πνήγη έναν άλλο! 'Ε, εγώ είδα και μεγάλους: άπλοίκους ανθρώπους, χωριάτες, γυναίκες του λαού, να παίρνουν γι' αληθινά όσα έβλεπαν στο θέατρο, και να ξεφωνίζουν μπροστά σ' ένα φόνο, όχι βέβαια από καλλιτεχνική συγκίνηση... Πολλά τέτοια έπεισόδια αναφέρουν τα θεατρικά χρονικά. Πρόσωπα δραμάτων αντιπαθητικά, ραδιοϋργοί, τύρανοι, Τούρκοι κτλ.,

έσφουριχθηκάν άγρια, έξυλοκοπήθηκαν και κάποτε πυροβολήθηκαν, — δυστυχισμένοι ήθοποιόι! — από θεατές που τά πήραν τούς μετρητοίς. 'Αλλά ένα ζωο τετράποδο, ένας σκύλος, δεγχιθηκε, και σ' αυτό ακόμα, πιδ έξυπνος από μερικούς ανθρώπους.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

Μόνο μια βαρκούλα είδαν στο πέλαγο, με δυο ανθρώπους μέσα, που πολεμούσαν να φθάσουν στο Φαλιενγόροτ.

—Μίη είναι ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ; ψιθύρισε ή Τζέννυ.

—'Οχι, άποκρίθηκε ο Φρίτς: —οί δυο κωπηλάτες είναι άγριοι κι' ή βαρκούλα είναι πύργος.

—Μά γιατί φεύγουν έτσι; ρώτησε ο Φραγκίσκος. Τους κυνηγούν;

Ο Φρίτς έδγαλε μια κραυγή, — κραυγή που, αυτή τη φορά, ήταν από έκπληξη και χαρά.

—Είχε φθάσει στα μάτια του μια ζωηρή λάμψη, μέσ' από ένα πυκνό άσπρο καπνό και σχεδόν άμέσως άντήχησε δεύτερη κραυγή, που την ξανάδωσαν οι άνείλαλοι της άκρογιαλιάς.

Συγχρόνως φάνηκε ένα βλήμα που, άγγίζοντας την επιφάνεια του όρμου, έκαμε το νερό ναναπηδήση άφρισμένο, σε άπόστικση όλίγων μέτρων από την πύργα, που έξακολουθούσε να φεύγη μ' όλη της τη γρηγοράδα προς το Φαλιενγόροτ.

—Έκεί!... εκεί!... φώναζε ο Φρίτς. Ο πατέρας μου, ο κύριος Ουόλστον, όλ' οι δικόί μου, είν' εκεί!..

—Στο νησάκι του Καρχαρία... είπε ή Τζέννυ.

—Στο νησάκι του Καρχαρία!

Πραγματικώς, από το νησάκι, εκείνο είχαν πέσει κι' οι δυο κανονικές εναντίον της πύργας. Δεν χωρούσε άμφιβολία πως ο κ. Ζερμάττ κι' ο κ. Ουόλστον με τις οικογενείες τους πρόφθασαν να καταφύγουν εκεί, όπου τους έπροστάτευε το μικρό πυροβολείο. Οί άγριοι δεν τόλμούσαν να πλησιάσουν το νησάκι του Καρχαρία, που άστραφτε και βροντούσε, κάνοντας τη θάλασσα να σηκώνεται ψηλά!

Η άσπρη και κόκκινη σημαία της Έλβετίας έκυμάτιζε από πάνω από το πυροβολείο, ενώ ή άγγλική ήταν σπημένη στην ψηλότερη κορυφή του νησιού.

Απερίγραπτη ή χαρά που έκυρίευσε τότε τον Φρίτς, τον Φραγκίσκο, την Τζέννυ, την Ντόλλ, τον Τζέιμς και τη Σουζάνα!... Άφου οι δικόί τους μόδεσαν να καταφύγουν στο νησάκι του Καρχαρία, δεν είχαν άνάγκη να τους αναζητήσουν ούτε στο Τσουκερτόπ, ούτε σε κανέν' άλλο κτήμα της Νέας Έλβετίας. Και τη χαρά τους

τη συμμερίζονταν ο πλοίαρχος Χάρου Γκούλδ κι' ο ναύκληρος Τζών Μπλόκ, άφοσιωμένοι όλόγυρα στους έπιβάτες του Φλάγκ.

Δεν έγεινε πιά λόγος να πάνε στο Φελσενχάιμ. Θα έμειναν στο Φαλιενγόροτ, ως που να μδερέσουν, — πώς; δεν ήξεραν ακόμα, — να περάσουν στον Καρχαρία. Ω, αν από την κορυφή της μαγλιέρας ήταν δυνατό να κάμουν σήματα, να βάλουν παραδειγματες χάρη μια σημαία που να νάταποκρινεται μ' εκείνη του πυροβολείου!.. Δεν θάταν όμως φρόνιμο να ριξούν πιστολιές, γιατί άν θά τις άκουγε ο κ. Ζερμάττ, θά τις άκουγαν όμοις κι' οι άγριοι, που τριγύριζαν ίσως στα περίγυρα του Φαλιενγόροτ.

'Αλλά το κυριώτερο ήταν να μίη προδοθί'ς αυτούς ή παρουσία του πλοίαρχου Γκούλδ και των συντρόφων του, άφου δεν θά μπορούσαν να ντισταθούν, αν τους γινόταν επίθεση απ' όλη την όρδη των άγριων, που κυριαρχούσε όλοένα στο Φελσενχάιμ.

—Η θέση μας είναι τώρα καλή, είπε ο Φρίτς: —ας μίη την διακινδυνεύσουμε.

—Πολύ σωστό, άποκρίθηκε ο πλοίαρχος Γκούλδ. Άφου δεν άναλυφθήκαμε, —ας μίη ανακαλυφθούμε. Άς περιμένουμε να νυκτώση.

—Και πώς θά μδερέσουμε να φθάσουμε στο νησάκι; ρώτησε ή Τζέννυ.

—Κολυμπώντας! έφώναζε ο Φρίτς. Είμαι ικανός να φθάσω κολυμπώντας. Κι' επειδή βέβαια ο πατέρας μου θά πήγε κεί με τη βάρκα, θά τη φέρω να σάς πάρω όλους.

—'Ω, Φρίτς! έκαμε ή Τζέννυ πως είναι δυνατό να περάσε τόσο θάλασσα!..

—Παιχνίδι για μένα, αγαπητή μου, παιχνίδι της άποκρίθηκε ο άτρόμητος νεός.

—Μά για να ιδούμε! είπε τότε ο Τζών Μπλόκ. Η πύργα αυτή των άραπάδων μπορεί να είναι στάκρογιαλί...'

Έπλησίαζε να νυκτώση. 'Υστερ' από τις έπτά, ήταν πιά σκοτάδι. Στα κλίματα εκείνα ή νύκτα διαδέχεται την ήμέρα χωρίς δειλιό.

Κατά τις όκτώ, ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος κι' ο ναύκληρος θά κατέβαιναν στην αύλη. Κι' αν οι άγριοι δεν ήταν πιά στα περίγυρα, θά έδοκίμαζαν να φθάσουν στακρογιαλί. Ο πλοίαρχος Γκούλδ, ο Τζέιμς Ουόλστον, ή Τζέννυ, ή Ντόλλ κι' ή Σουζάνα θά περίμεναν στη ρίζα του δένδρου ένα σύνθημα για να τους άνταμώσουν.

Κατέβηκαν λοιπόν κι' οι τρεις παπατευτά, γιατί δεν έκρίναν φρόνιμο νανάψουν

φανάρι, που το φώς του θά τους έπρόδιδε. Κανένας σήη κάτω κατοίκια, κανένας και στήη αύλη. Οί κέντε έκαίνιο άγριοι, που φάνηκαν την ήμέρα, γύρισαν τάχα στο Φελσενχάιμ, ή έμειναν ακόμα στάκρογιαλί, όπου είχε άραξει ή πύργα; Αυτό έπρεπε να έξακριθώσουν.

'Αλλά προπάντων έπρεπε να μίη αφήσουν τη φρόνηση που τους κυβέρνησε ως τώρα. Έτσι ο Φρίτς κι' ο Τζών Μπλόκ άποφάσισαν να τραθήξουν για τ' άκρογιαλί οι δυο τους και να μείνη σκοπός ο Φραγκίσκος στην είσοδο της αύλης, έτοιμος

«Ένα βλήμα έκαμε το νερό ναναπηδήση άφρισμένο...» (Σελ. 252, σ. γ')

νάνεβή αν κανένας κίνδυνος ήθελε άπειλήσει το Φαλιενγόροτ.

Ο Φρίτς κι' ο ναύκληρος βγήκαν έξω και περάσαν το πλάτωμα, όπου τελείωνε ή δενδροστοιχία του Φελσενχάιμ. Έπειτα, μ' ένα σωρό προφυλάξεις, έκαμαν καμμία διακοσαριά βήματα άνάμεσα στα δένδρα και κατέβηκαν ως τους τελευταίους βράχους, που τους έβρεχαν τα κύματα.

Έρμημο ήταν τάκρογιαλί, έρμημ κι' ή θάλασσα ως το άκρωτήρι, που μόλις το ξεγύριζαν κατά την άνατολή. Κανένα φώς δεν φαινόταν, ούτε προς το Φελσενχάιμ, ούτε στην επιφάνεια του όρμου της Σωτηρίας. Μόνον ένας όγκος μαύρος έκοβε τη θάλασσα σε άπόσταση μιάς σχεδόν λεύγας.

Ήταν το νησάκι του Καρχαρία.

— Πάμε!... είπε ο Φρίτς. — Πάμε!... άποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. Κατέβηκαν από τα βραχάκια στην άμμουδιά.

'Α, τί κραυγή χαράς θά τους έφευγε, αν δεν κρατούσαν τον εαυτό τους!

Μία βαρκούλα ήταν εκεί—έξω, γυρμένη με το πλευρό στην άμμουδιά, που την ξεσκέπαζε ακόμα ή παλλίροια, σά να κοιμώταν. Ήταν ή πύργα εκείνη, που το πυροβολείο του Καρχαρία την είχε χαιρετίσει με δυο κανονιές.

—Τύχη που την είχαμε να μίη την πετύχουν, οί σφαιρές!... είπε ο Τζών Μπλόκ. Άλλοίωτικά θάταν τώρα στον κάτω. 'Α, πρέπει να συχαρούμε τον κ. Τζάκ ή τον κ. Έρνέστο, που σημάδεψαν τόσο αδέξια!..

Η βαρκούλα εκείνη, κωμωμένη στην Άυστραλία από ίθαγενείς ναυπηγούς, μόλις θά χωρούσε πέντε έξη ανθρώπους. Οί σύντροφοι όμοις του πλοίαρχου Γκούλδ ήταν όκτώ και με το μικρό Μπόμπν, έννέα. Άδύνατο να πάνε όλοι μαζί στο νησάκι. Ευτυχώς ή άπόσταση ήταν τρία μόνο τέταρτα λεύγας. Κι' ή πύργα μπορούσε να κάμει δυο δρόμους. Μόνο που δε θάταν πολύ φρόνιμο. Ο ναύκληρος τουλάχιστο δεν θά το ήθελε.

—Καλύτερα, είπε, να στριμωχθούμε όλοι μέσα.

—Έπειτα, έπρόθεσε ο Φρίτς, σε καμμία ώρα θάρχηση το ρεύμα, και καθώς πάει προς τον όρμο της Σωτηρίας, χωρίς ναπομακρύνεται πολύ από το νησάκι του Καρχαρία, εύκολα θά μδερέσουμε να προσορμισθούμε.

—Ναί, ναί, άποκρίθηκε ο ναύκληρος: ή δουλειά μας πάει καλά κι' ο Θεός βοηθός!

Δεν είχαν άνάγκη να σπρώξουν την πύργα στη θάλασσα, θά δριαιόταν πελαγωμένη μονάχη της, όταν θανάβαινε το νερό. Ο Τζών Μπλόκ βεβαιώθηκε πως ήταν δεμένη γερά κι' έτσι δεν έκινδύνευε να παρασυρθί από το κύμα.

Γύρισαν πίσω κι' οι δυο, με τις ίδιες προφυλάξεις, και βήκαν τον Φραγκίσκο που τους περίμενε στην αύλη.

Μπορείτε να φαντασθήτε τη χαρά του, όταν έμαθε πως ή πύργα ήταν στη διάθεσή τους.

Ο Φρίτς τον άρρασε με τον Τζών Μπλόκ, να φυλάγουν κάτω, κι' αυτός ανέδεχκεστην κατοικία, να χαροποιήση και τους άλλους με την καλή είδηση.

Κατά τις έννιάμισυ όλοι κατέβηκαν στην αύλη.

Ήταν πιά νύκτα βαθιά. Ο Φραγκίσκος κι' ο Τζών Μπλόκ, δεν είδαν είχεν ιδή τίποτα ύποπτο. Έπειτα συνέχισα

Σειρίων (ὅτι τὸ διαβάσιον καὶ ὅτι ἰδίω
τι δὲ γίνῃ· ἰδίω τὴν ἀπάνω παραπάνω
στὴ Μεγάλῃ· ἰδίω εἶχα ὑπ' ὀφθαλμοῦ
καὶ σένα·) Δοξασημένη Ἑλλάδα (ἡ ἡ-
φθισαν, ἔχει καὶ ὡς) Στεναγμὸν τοῦ
Πόνου (παραγομένην δὲν ἔσδα)
Ἰβήρος (ἐγκράδεια συλλογὴ τρία μὲ
ἀρχικά μόνον, καὶ μάλιστα ἐξ α, δὲν γί-
νεται) πέρασ ἀπὸ τοῦ γραφεῖο δὲ συ-
νεγνωσθῆμεν·) Ροδοδακτυλὴ Ἀδύουλα
(δ Α. Μ. δὲν ἔχει φωνῶνμα· κ' ἔπει-
δι τὰ φωνῶνμα ἀργά ἢ γρηγορά
ἀνακλύπτονται. τὸ καλύτερον εἶναι γὰρ
συμμορφῶν μετ' τῆ δέληση τοῦ μπα-
μπά) Πυροβουλιακί (οὗ συγχαίρω
γιὰ τὸ ἄ ἴστα καὶ σ' ευχαριστῶ γιὰ τὸ
ἐσπῆδωμα) Ἄγρον Πόδον (ναί, στὴν
ἀρχὴν τὸ θεωρήσαμε πολιτικῶ, ἀλλὰ
ὕστερα σκεφθῆκαμε πῶς δὲν εἶναι κ' αὐτὰ
βλέπει. ἀλλάζον σημασία εἰς τὸν και-
ρῶ) Μελαχροινὴ Νεοαῖδα (ἔχει κ-
ῶς) Γ. Μαρτ. (ναί, τὰ διπλῶ ἄλ,
κκ, κελ, σ' αὐτὴς τὴ ἀσκήσιος θεωροῦν-
ται σὰν ἑνα γράμμα) Κανόν (ναί ἔ-
σσε ἰ εἶμαι βεβαία πῶς δὲν δὲ μὲ ἔ-
γάσῃ) Ἐδανθ. Π. Τσ. (δὲν ἔνοσθ
κατὰ ἑλαβε δὲ ἰδια φυλλ δια· κατῆ;
λῆδ ε τοῦ διακερατωτοῦ) Φαρον τῆς
'Ιουσίας (καλῶς ἐν ἔλθῃ συμμορφῶ-
θῆν) Ἄλση Δωριεῖν (μία τουλάχισ-
τον ἀπὸ τῆς Ἀσκήσιος δὲ δημοσιευθῆ
ἀλλὰ τὸ ποιητικῶς θέλει ἐπιδομαί)
'Εθνικῆ· Ἀγαγένησι (τὸ ἔγω ὑπ'
δύει) Ναυτοπούλα τῆς Ὑδρας (ἔσσει-
λα· εἶσα, ἔτ αὶ Γαλλ. Ἀσκήσιος
μπορεῖ γὰ εἶναι ἀνεγγραμμένα ἀπὸ Γαλ-
λικά περιόδικα καὶ βιβλία ἄλ· αὐταί,
ἔνοσται, δὲν λογαριάζοντα περ' ἀπλῶ
δημοσιεύματα· αὶ ὄραϊ· πρῶτον οὐκ
παίρνουν πάντα ἀνώτερον βαθμῶν καὶ γί-
νεται ἢ διακρίσιος ποῦ θέλει·) Ἦρωα
τοῦ Μεσολλογίου (ἔλ, Ἀσκήσιος δὲν
δεχομαι πλέον ἢ προσθερμῆ ἔλθῃ.)
Παιδικὴ Χερσονήσιον (ναί, εἶναι
τυπογραφικῶ λάθος) Ἐσσοσσην (πρῶ-
σσε τὸ στοιχίλ) Ἐρῆνην, (χαίρω
πο· ὑ· τὰ ἔλαβα δὲ γράμα μιν) Κ.
Μούρα (καλῶς, ἀρχισ καὶ ἀπὸ τ· 17.)
Ἀδελφὴ Ἀδύα (ἔσσειλα πολλὰ χαρι-
σηματα στίς ἔξ ἄσσι· καὶ ε· ρου
φίει·) Ρῆραν Φοραῖον (σε λῆε καὶ
μὴ ρατῶ) Κορυθὸ Σπαθί (χαίρω
πολὸν ποῦ κροδεῖται τὸ παράσημα)
Κυλαδικὴ Ἀττῆν (τίποτε δὲν περ-
σοσῆ· ελεψῶν 20 λεπτά) Μυροβόλου
'Ιωνίαν (ἔσει λα· ταξίδι μιά φορ ἰ)
Βασιλέα τοῦ Γέλατος (ἔχ, τ· ἴμοις
χρυσόδετος δὲν ἔχω) Πυρολαμπάδα
(ἐσσοσσην πολλὸ γιὰ τὸ ἐσπῆδωμα)
Μελοθωάτην (ἄχ, α· τὸ γραφεῖο)
ἀλλὰ τί να· γίνῃ...) Ἀλτροσιόσσην
(γράμμα σου μὲ 2.40 δὲν ε ἄσα·)
'Ερμογλόφων (ἔσειλα καὶ ἔσει ε 40
λεπτά) Ἀλτροσιόσσην Ἀστέρα (καλῶς
να ἔλθῃ) Α. Σερστ. (ευχαριστῶ γιὰ
ὅσα γράσει) Φαιουστ (λεπτα 80 ὅσα
στειλῃ) Πόσην Στυλιαν. (ἔλαβα,
ευχαριστῶ· εἶθε νὰ εχῆ καλὰς ἐπιθῆ-
σις) Τμημένο Φλάμπουρο, Πικρα-
μένην Καρδοβίαν, Τζέτζικαν, κ.τ.λ.
κ.τ.λ.
Ἄττικὸν Ὀρῆσο·τα, Διαβολόπαιδο
(εἰ δὲ, ευχαριστῶ.)
Μικροσικιὸν Ἰδαῶδες, Σαμιακῶ
Ἀχρονιά, Ἀνθηροπύ, Γορβίαν,
Ἀνακον Φαίαν, Στραβόβυλο,
Τρωλοδύτην, Ἀγαθὸν Διάβολον,
'Αμικραντον, Ἀγῆαδι (ἔσειλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ελαβα μετα
τὴν ὄψρ 'Ιουλίου, βάκανθησώ εἰς τὸ
προσχεῖ.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν. Δοκίμ. τοῦ φεβ. 17

256. Μάτος (μᾶ, 'Ιος).—257. Ὀρῆνος·
Ρῆνος.—258. Μάνης—Φάνης—259.
Μόνος—Νόμος.
260. Π Σ Ε 261. Σύμη (ΞΥ, Μίση...)
Ι Ο Θ Μίση... Χίος (δ-
Θ Υ Α ΧΙ Ο Σπύρος...)
ΣΙΑ Η Ν Ο Σ 262. Τρις—ρις=
Μ Δ Κ + (Δημῶ·πρ·μῆ-
Μ Ι Ο τηρ=) δῆ=ΙΔΗ.
Κ Α Σ —263. ΘΕΘΦΙ-
ΔΟΣ (Θάρος, Ἐύκαλος, Ὀρος, Φίλος,
Ἰππυ, Λεῖος, Ὀρῆ, Σπασιῶ) —
264. Παῖς ἄν κόσμος ἴσθι, ἡμῶν ἔ-
κρατῆ.—265. Μὴ μέγα φρονεε (Μῆ
μέγα· φ' ρῶ νι).—266. Murmure
(mur, mûre).—267. ATHENES
(Avec, Terre, Haïr, Enfant, Naï-
tre, Elever, Sa e.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ ἔσσο διαγωνισμοῦ ἰ-
σων. Αὶ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης
Σεπτεμβρίου ἀλλὰ καὶ πρῶτον πληροῦσα
ἀπὸς ταῦτας ἐπ' ἔσον δὲν ἔχον
ἀκόμη δημοσιεύθῃ, ἔσσο καὶ τῶν προ-
γουμένων φυλλαδίων.
471. Δεξ γράφω
Ἄνάμω· σ' ἀρηνητικῶ
Καὶ σὲ γυναίκα τῆς Γραφῆς.
Βαῖω μόνεχα γριμμ' ἄλλο.
Καὶ κυριεύω παρεθῆ,
—Μεγάλῃ εὐκολίᾳ—
Μία χώρα στὴν Ἀγγλία.
'Εστῆλη ἀπὸ τοῦ Διαπλάσαν

472. Συλλοβογείος
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον μου νότος.
Μὲ τῆλο μου ὁ Γάλλος σου ἄρηται.
Καὶ τ' ὅλο μου μιά πόλη ἀπὸ τίς πρῶ, ες'
Παῦ... ἀπὸ Ἐρωσιόσσην κατοικεῖται.
'Εστῆλη ἀπὸ τοῦ ἴανου

473. Μεταγραμματομῶς
Βγάλε Ἀᾶ καὶ βῆλε Κᾶ
Κ' ἀπὸ μὲσ' ἀπ' τὸ καζάνι
Ὅ δῆς τότε ἔραμικῶ
Τὸ κεφάλι τοῦ νὰ βγάῃ
Κάπου ε ἀπὸ τοῦς παλαιούς
Φίλο τῶρος τοῦς γνωστός.
'Εστῆλη ἀπὸ τὸ Ἀσάριον τῆς Πόλης

474. Δημιῶδες Δίνιμα
Χιλοτρικητο λαῖνι
Καὶ σταλιὰ νερὸ δὲ χύνει.
'Εστῆλη ἀπὸ τοῦ Γεννασιακοῦ Ζιζάντιου

475. Γενία
+ * * * = Κράτος τ. Εὐρ.
+ * * * = Νῆσος τ. Αἰγ.
* * * * = Ἀυτοκράτ. Ρωμ
* * * + * = Χερσῶ. Ἀσία
* * + * * = Ποτάμους τ. Ἑλλ.
* * * * = Νῆσος τ. Ἑλλ.
+ * * * * = Μετεωρολογικόν

Οἱ στυροὶ καθεῶς Πέρας βασιλεύς.
'Εστῆλη ἀπὸ τῆ Χρυσόσσην Ἐλαῖδα

476. Κορητογραφικόν
12282845637 = Ζῶον
2345687 = Γεωγραφικόν.
32437 = Ἐπιθετον.
43637 = Βιβλίον
54637 = Δύναμις
61437 = Νῆμα
75637 = Νῆσος

'Εστῆλη ἀπὸ Κρ. Ν. Μαλακῆ
477—481. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀναλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου.
πᾶντος τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν
ἄνευ ἀναγραμματομῶς ἄλλαι τόσαι.
Ὅλος, ζωμός, εἶμα, ἀναξ, φαῖός.
'Εστῆλη ἀπὸ τοῦ Δοξασημένου Εἰκοσάνα

482. Τρωπὴ Ἀκροστιχῆς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ἔσσο
μῶν λέξεων ἀποτελοῦν ἀκροστιχίον
τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα γράμ-
ματα βασιλεύσαν τῶν Μεσοσσηνίων, καὶ
τὰ τρίτα μυθικὸν ἀεροπόρον·
1. Ἰβήλις τοῦ Πόντου. 2. Βασιλεύς
τῶν Ἀθῆν. 3. Πόλις τοῦ Πόντου.
4. Ποτάμους τῆς Παλαιστίνης. 5. Κυ-
μῶς καρπῶ. 6. Πηγή.
'Εστῆλη ἀπὸ τοῦ Ἀρχιδεσάντιου
483. Φανηεντάλιον
* - χμτς - δν - τρ - μγδλ - γ - ν - μ - τ - σσ
'Εστῆλη ἀπὸ τῆς Τριγύνας
484. Γεῖφος
+ + + + τὴν
+ + + + ἰ
+ + + + Ῥῶμη τ' +
+ + + + ἰ ἰ πλκ.
+ δ + ἰ
'Εστῆλη ἀπὸ τὸ Τρωγοῦδι τῆς Ἐνωσσεως
Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

485. Etoile
* * * Horizontalement, το-
* * * yauime d'Europe; ver-
* * * tical: île de l' Atlan-
* * * tique; diagonal: patri-
* * * arche de l' Ecriture
* * * Saï te et province de
* * * la Grèce.
'Εστῆλη ἀπὸ τὸ Πάνου Χαρδοβέλλα
486. Epigraphe
Α Φ Ν Ο Ε Μ Μ Ο C
Ο Τ Ι Λ Ν Ο Σ Τ Ι
Ε Η C Ο C Ε S N
'Εστῆλη ἀπὸ τῆς Ἀύρας τοῦ Ρῆγα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
(ΚΑ—293.)
ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΡΕΚΙ, τοῦ εἰ-
χουμὶ χρόνια πολλά.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ
(Καυσοστράχα ε)
'Εστῆλη ἀπὸ τῆς Ἰωνίας
Ἰπλία δὲ Βοδοῦ, Ἀγμοσῶ ἰ χί-
λιά φιλία.
Περγαῖκὸν Διαβολίσι, τετράδιον;
Ἀδελφὸν τοῦ Ἀσπίου, μῦρις ευχα-
ριστίς.
(ΚΑ—296)
Νεαγῆρα, Ροδοδάκτυλὴ Ἀδύουλα,
σὰς ἀνακαλύψαμε εἶσθε ὁ Γ. Σπα-
βήρας καὶ ἡ Ε. Συμεωνίδου.
Δ. Ἀποστόλου, Ὁ Μοσχάτος
(ΚΑ—296)
Διαπλάσπουλα καὶ Διαπλάσποῦλες ἰ-
δσοὶ καὶ σοὶ τυγχάνετε μαθηταὶ
διαφόρων σχολείων, ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγ-
λάσωμεν ἐπιστολάς, Μ. Μυστικῶ καὶ
καρτ· ποσά. Σκοπὸς φιλία. Κυλα-
δικὴ Ἀττῆ p. r. Ἀπειρανθοῖ Ναζου
(ΚΑ—297)

Μικροῦλα Τραλαλί, καμικῶ μέρα,
ἔσσομε. Πῶς περῶς;—Κορη-
σιόσσην, Ταπεινὸς Ζωγράφος.
(ΚΑ—298)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΒΥΡΩΝ»
Ἀντὶ Μυστηριώδους παρατηθέντος
διωριστῆ γραμματομῶς ὁ Ε. Α.
(ΚΑ—299)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Α «ΒΥΡΩΝ»
Προκηρῶσσαι διαγωνισμὸς ζωγρα-
φικῆς. Πρῶτος ἰα Ἰουλιος. Βραβε-
θῆσονται δύο. Διειδοῦναι; Ἀγαθὸν
Δαδολον, p. r. Κίρηναν.
(ΚΑ—300)

Ἀρσὸν Α ὑπὲρ, τετράδιον ἔσειλα πρὸ
μηνῶν διὰτὸ δὲν ἀτανεῖτε; Περι-
μῆνω.—Μελαχροινὴ Νεοαῖδα
(ΚΑ—301)
Διαγωνισμὸς Μ. Προθεσμία μῆ-
νας. Βραβεῖον τόμος Διαπλάσαν.
Ροδοδάκτυλὴ Ἀδύουλα

(ΚΑ—302)
Διαπλάσπουλα, Διαπλάσποῦλες, ἀν-
ταλάσσοι κάρτες καὶ Μ. Μυστικῶ
Γράφατε: Ἐδοξῆν Ἀχιλλῶ p. r.
Κρέστια. Μέγρον μέσον Σεπτεμβρίου
(ΚΑ—303)
Ἐπαναστάτη, γιὰτὸ ἀπέμεινες μετ' ἡν
ἀπειλὴ μόνου;
'Αγγελος Ἐξολοθρευτῆς
(ΚΑ—304)
Γίνομαι μέλος τῆς «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»
ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΤΗΣ
(ΚΑ—305)
Μ. Μ. δὲν ἀναλλάσσω, οὔτε ἀλληλο-
γράφω. Τὸς προτ' ἰνατας ευχαρι-
στῶ.—Ἰστῆ.
(ΚΑ—306)
Σαταῖα, Ρεῖνι, δὲν ἀλλῶ ογραφοῦ.
Σὲν πρῶτον ευχαριστῶ.
'Αφροσῶνα
(ΚΑ—307)

«ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
ἀναβαλῆται τὸ ἴπουργεῖο τῶν Οἰ-
κονομικῶν ὁ Καροβέλας ἀν' ἰ τῆς
Γλυκειῆς Ἑλλάδος ποῦ ἀναβαλῆ-
ναι τὸ κοσῶστατο ἴπουργεῖο Ἀνακα-
λύψων φωνῶν ἴμων. Παρακαλοῦνται
τὰ μέλη νὰ στείλουν τίς διευθῆσις τοῦς.
Πρῶσθῆ, καὶ σῶ.
ΣΩΡΑ ΔΕΖΙΝΕΒ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ «ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ»
(ΚΑ—308)
Τάσσομαι μετ' ἡν «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»
ΚΑΡΑΒΕΛΑΣ
(ΚΑ—309)
Ἀνυλοῦ τῆς Καρδιάς, Μικροῦλα
Τραλαλί, ευχαριστῶ
'Αφελῆς Γυναισιόσσην
(ΚΑ—310)

Ἀνοξείατι· ἡ Βραδύ, ἀλληλογρα-
φοῦμε ἀπ' εὐθείας. Πρῶτον γράμμα
μέσω Διαπλάσαν·—Καρθεῖσσην
(ΚΑ—311)
Τρωλοδύσα, εἶσα ὁ Χρῆστ. Βαλα-
σούρης· ἄ· μπορεῖς βρῆς με.
Καρθοφραῖσσην
(ΚΑ—312)
Διαγωνισμὸς κάρτ ποστῶ. Β. ἀβ. ἔσον·
ἑκατομμύρια ζῶτων ἡδὲ οὐδέποτε
δὲ ὀθάνων· Προθεσμία 10 Αυγούστου
Σεπ' αἰα Ὀδοσῶα· Καραμανιῶλην,
Βελεστίων.
(ΚΑ—313)
Ἐσομῶνῆς Φοδῶσσην, γιὰτὸ ἐκαρδοί-
σσην σὲν γέλοια χωρὶς λόγους;
Τρωγοῦδι τῆς Ἀντεριῶς

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἐπάσσουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔ-
ξῆς ὄκτω· 8ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ος, καὶ 21ος. Ἐ-
καστος τόμος 8σχ. 5, ταχυδρο-
μικῶς δὲ ἀποστελλόμενος 8σχ.
5,80 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ
8χ. 6,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
ἐπάσσουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντας τό-
μοι, 27 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος
8σχαρος 8χ. 16 καὶ ραμμένους 8χ.
18. Ταχυδρομικῶς τέλη ἑκάστου
τόμου προδθεῖται εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς· Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν λεπτά
80 ὁ ἀρραφος καὶ 8χ. 1,50 ὁ ραμ-
μῆνος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν 8χ.
3.— εἶτε ἀρραφος εἶτε ραμμένους